

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

B ante A

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

simi, qui quum Triballos, & Ardiacos vicinos suos debellaf-
sent, postea à Scorðisicis attriti, & tandem à Romanis penitus
deleti sunt. Auctor Strab lib. 7

Aurhe. Alcionei gigantis filia fuisse perhibetur, quæ ob do-
lorem paternæ necis cum reliquis sororibus se in mare præci-
pitavit. Sex autem Alcionei filie fuisse creduntur, Pausonia,
Aurhe, Asterie, Alcippe, Methone, & Drimo, quæ ob desiderium
patris ab Hercule occisi, quum in mare se dejicere vellent, in
Alcyones aves sunt mutatae. Apud Suidam tamen, unde hæc
videntur esse descriptæ, non dicitur, non esse.

Aurini. In Hibernia populi sunt Ptolemæo.

Autocanes. Mons ponitur ab Homero in Hymnis.

Autolia. (quod hic corruptè legebatur pro matre Vlyssis.) Vi-
de ANTICLEA.

Autolyceus. Erat maximus perhibetur: avus pater-
nus Sinois & maternus avus Vlyssis. Mart. libro 8: Non fuit
Autolycei tam picea manus. Alter fuit Parnassi incola, de
quo Strabo libro nono scribit, quod furto vicinorum bona
sumpuerit.

Autolius. Vide AVLIUS.

Auridolus. pen. corr. *auridolus*, populi sunt Africæ ad Atlantem
montem. Vide Plin. lib. 3. cap. 1. & 2. & Silium lib. 3: Necnon
Autololes levibus gens ignea plantis, Cui sonipes curfu, cui
cesserit incitus amnis, Tanta fuga est.

Automalax. Ptolemæo. Automala Straboni, Castellum est
in insula Cyrenæici sinus recessu situm. Sunt, qui hodie *Eflam-
yocari* credant.

Automedon. penultima correpta. Nomen aurigæ Achillis.

Virgill. 2. Aeneidos: - & equorum agitator Achillis Armiger
Automedon.

Autonoe. pen. corr. *autonoe*. Cadmi Thebarum conditoris, & Hermio-
nes filia fuit, & Autonoe ex Antigo mater, qui & ipse à nomi-
ne matris, Autonoeus vocatur ab Ovid. lib. 3. Metam.

Auricum. *auricum*. Apud Ptol. lib. 2. cap. 8: Galliarum urbs
esse creditur, quæ vernacula lingua *Chantres* appellatur, à Cæ-
sare Carnutum.

Avus. *avus*. Fluvius Theoprotia, ad quem Paravei populi ha-
bitant, Stephanus.

Auximam. penultima pro *auximam*. Piceni urbs à qua Auxi-
mætes populi dicti sunt, quorum meminit Plin. lib. 3. *Vulgò
Ossum* dicitur.

A ante X.

Axantós. Insula est in Oceano Septentrionali post Hyber-
nam. Plin. lib. 4. cap. 16.

Axenium Mare. *axenium mare*. German Das va-
geboni *Pantisch Mer von wegen der grasfamt der umliegenden
Wälder*.] Olim dicebatur quod hodie *Ponticum*, & *Evianum*
dicitur sic à vicis accolarum barbarie appellatè. *axenium* enim
inhospitalis est Nam, ut Strab. libro 7. tradit, solebant Scythæ,
maius hujus accolæ hospites immolare, eorumque carnibus
vesci, calvisque ut loco poculorum. Ovidius de Ponto. Frigi-
da me cohærent Euxini littora. Pontus dicitur ab anto quis Ax-
nus ille fuit.

Axi. *axi*. Vrbs Locrorum Ozolorum, ab Axia filia Clyme-
ni. Et à alia Italia. Steph.

Axiace. *axiace*. populi sunt Sarmatiæ Europææ, inter Tyran-
& Borythnem amnes Pencilis & Carpiatis proximitate di-
cti ab Axiaice fluvio, ex Pencilis jugis nascente, qui Carpatho
monti adhærent. Hoc autem populos justissimos fuisse tradit
Pomp. lib. 2. ut qui furto omnia ignari, nec sua custodirent, nec
aliena coningerent. Meminit horum & Plin. lib. 4. cap. 12. &
Ptol. lib. 3. cap. 5.

Axiaces. *axiaces*. Fluvius est Sarmatiæ Europææ, in Pencilis
jugis nascentis, qui Carpatho monti cohæret: à quo vicini po-
puli *Axiace* nominati sunt, ut docent Mela lib. 2. Ptolem. lib.
3. cap. 5. & Plin. lib. 4. cap. 12.

Axises. Mulieres dicebantur, sive dii unâ agentes, Festus.

Axióchus. *axiochus*. Nomen Atheniensis cujusdam clari,
quem Plato in libro de Morie contemnenda unâ cum Socra-
te disputantem introducit, fortè quoddam Socrates illi fuerit fa-
milialis.

Axion. *axion*. Frater fuit Alphitibææ, quæ Alcmæoni nupsit,
à quo Alcmæon ipse interfectus esse creditur, vel ut sentire vi-
detur Ovidius, à filia Calimhoës.

Axium. *axium*. Vrbs in Mysia inferiori, Ptol. vulgò *Chalia*.

Axius. *axius*. Vulgò *Vandari*. Fluvius Macedoniæ, in sinum
Themacum influens, de quo Plin. lib. 4. cap. 10: Eutopus,
inquit, ad Axium fluvium, & paulò post: Mox in ora Ichne flu-
vius Axius. Et iterum alius hujus nominis fluvius Paphlago-
num per Mygdoniam fluens.

Axon. *axon*. Isonum fluvius in minore Asia. Plin. lib. 5. cap. 27.

Axonæ. *axonæ*. pen. corr. *axonæ*. Fluvius est in extremis finibus Rhe-
thorum. Antonius in Moëlla: Non tibi se Liger autferet,
non Axona præceps.

Axos. Vrbs Cherronesi Thraciæ. Axos etiam Græci crepelli-
nes vocant.

Axumites. *axumites*. Metropolis Aethiopum, Stephanus.

Axullis. *axullis*. Phrygiæ cujusdam nomen est, singulari be-
nevolentia, & humanitate erga hospites, quem Diomedes a-
pud Trojam interemitur tradit Homerus. Iliad. 6.

A ante Z.

Aza. *aza*. Oppidum est Armeniæ minoris, cujus meminit
Plin. lib. 6. cap. 9.

Azan. *azan*. *azan*. Mons est Arcadiæ, Cybele deorum maris fa-
cer, à quo nonnulli vicinam regionem Azaniam vocant vol-
unt: quam tamen Stephanus ab Arcadica quadam muliere, ut dictum
est, & Azana mala, *Azania regis*. Dicitur solitum, ubi quis in
te perdifficili & infrugifera plurimùm sumeret laborem, aut ubi
res esset cuspium cum homine difficilis, moroso, intra stabili-
tenaci. Hujus regionis incolæ Azanes dicitur. *azan*. Arc-
ades enim, eodem Stephano teste, olim in tres præcipuos di-
viti erant populi: Parrhasios, Azanes, & hinc recedentes Tra-
pezuntios: & hæc regione fons fuit, cujus aquam pullan-
tibus tantum deinceps aquarum oborietur saltum, ut
ne odore quidem earum ferre possent. Non me latet, pleo in
in ea fuisse sententia, Azanii fontis aquas, vincto non aquæ sul-
dium generare: quorum judicio quo minus subliterem, in-
cit Eudoxi ipsius autoritas, cujus verba ex sexto de terra in-
culta lib. refert Stephanus hunc in modum: *ἐκ τῆς ἄλ-
κῆς, ἡ ποταμὸς ἀπορροῖται, ἡ δὲ ἕλκηθρος τοῦ ὕδατος ἐστὶν ἡ
ἀσπίς*. Hinc fons contrariam vim obinet, qui in agro Cito-
nio est, cujus aquas qui gustaverit, abfcessus reddunt, utra-
dit Plin. lib. 31. cap. 2. & Ovid. 15. Metam.

Azani. *azani*. *azani*. Stephano, Oppidum est in ea parte Phry-
giæ, quæ Epithetica cognominatur: de quo Strabo. lib. 12.

Azenia. Pars tribus Hippocontidis in Atrica. Steph.

Azillis. Azilis, Azirus, Locus, vel urbs, vel fluvius Libyæ. Steph.

Aziris. *aziris*. Ptolemæo, Civitas est Armeniæ minoris.

Azon. Vide AZA.

Azorus. Vrbs Paphlagoniæ Tripolitidis. Steph.

Azotus. *azotus*. pen. prod. Vrbs Syriæ, inter Alalonem & Iop-
pen, quam, ut ait Stephanus, condidit quidam è man rubro
profugus, ex nomine uxoris suæ Azæ. Hæc est una è quinque
Philistinorum urbibus, quondam clarissima. & Et à Azotus,
urbs Achaia, cujus meminit idem Steph.

Azotus. *azotus*, a. un. adjectivum, *azotus*. ut, *Viri Azoti*, *azoti*, qui
Azorum habitant.

B

Bab. [*bab*] *bab*. Suidæ, ait August. no-
men apud Tyros, quod datur Iovi. Nam Basil-
pantei videntur dicere domiunum: unde Basili-
samen, quasi dominum cœli dicunt: Sæmen
quippe apud eos cœlum appellatur. Vide in
RAHAL.

Babai. *babai*. Civitas est in tribu Dan, quam Salomon rex splendidi-
diæ exornavit ædificiis.

Babactes. *babactes*. Vnum ex nominibus Bacchi, *δὲ ἐν τῶν
ῥῶν*, quod est vociferari. Bacchæ enim in Libæti patris Orgæ
inconditos quosdam ululatus edebant.

Babbi. Plinio, *babbi*. Stephano, Asiæ oppidum est ad Atlan-
tem montem. Huc ab Augusto colonia translata est. & à no-
mine avunculi Iulii campestris appellata. Plin. lib. 5. cap. 1.

Babilus. animal volatile, quod vulgò *Barbellus* dicitur, de quo
Amb. lib. Hex. Fectus hic corniger vermis converti primum in
speciem caulis atque in eam mutari naturam, in de procella
quodam fieri bambilius: nec eam tamen formam, figuramque
custodit, sed laxæ & latioribus foliis pinnae veteris assime-
re. Ex his foliis mollis illa Seta depectunt velleræ, quæ ad us-
us sibi proprios divites vendicant.

Babrantiun. *babrantiun*. Locus circa Chium Steph. videtur
aut etiam Babras dici apud eundem. Babras enim, *babras*, op-
pidum est Acolidis prope Chium, à quo gentile Babrantiun.

Babylon. pen. prod. [*babyl*] *babylon*. Ger. Du gress *babyl
genantige babylon* Babylon in Chaldæa am flus Euphrate *babyl*.]
Vrbs nobilissima, ad Euphratem fluvium sita, olim Chaldææ
torius caput, à qua magna Mesopotamiæ, Assyriæque pars Ba-
bylonia appellata est: ut scribit Plin. lib. 6. cap. 26. Hanc Strab.
lib. 16. à Semiramide conditam tradidit. Hebræorum verò li-
teræ originem eius ad Nimrod gigantem referunt: & à lin-
guarum confusione ita nominatam volunt. Hæc postea à Ni-
no vel Semiramide inflaurata, moenibus ac horis pensibus,
temploque ac arce maximè fuit admirabilis: campi planitie un-
diq. con-

diq; conspicua, natura loci latissima, castrorum facie, mœnibus paribus per quadrum disposita. Murorum ejus vix credibilis elatu firmitas, & magnitudo: utpote qui in latitudinem cubitos quinquaginta habuerint: in altitudinem ducentos. Ambitus ejus quadringentorum octoginta stadiorum fuisse traditur. Euphrate fluvio mediam eam interfusit. Mius colli latere atque interfuso bitumine compactus. Quem tam latam fuisse quidam scribunt, ut quadringenti sibi invicem occurrentes facile pertransire possent. Unde & inter septem spectacula sibi numeratur. Fossâ extrinsecus latè patens, vice amnis circumfluit. A fronte murorum centum portæ erant. Hæc urbs quum aliquando defecisset, & Semiramis circa cultû corporis occupata esset, solura adhuc altera crinium parte, ad eam recuperandam cucurrit: nec prius decorem capillorum redegit in ordinem, quam urbem in suam potestatem restitutam vidit. Et & Babylon Aegypti castellum, ut ait Strabo lib. 17. natura munitum, à Babylonis quibusdam conditum, qui relicta patria, sedem ibi permittente Rege, sibi delegerant. Hic postea collocata fuit una ex tribus legionibus, quæ Aegypto præsidii gratia impositæ erant. A Ptolemæo Babylis, *Βαβυλίς* appellatur. Non procul distat à Delta Nili insula, eam partem spectans, in qua sita est Memphis, amplissima Aegypti urbs, quæ hodie *Cayrum* appellatur.

Babylonia, *Βαβυλωνία*, Regio est majoris Asia Septentrione Mesopotamiae partem spectans: ab Ortu Susianam: à Meridie sinus Persici partem: & ab Occasu Arabiam desertam ita dicta à Babylone urbe splendidissima, quæ olim Assyriorum regia fuit, & Chaldaæ totius caput.

Babylonia, *Βαβυλωνία*, um, *Βαβυλωνίης*, Possessivum à Babylone formatum: unde Babylonia vestes, & Babylonica stragula dicta sunt, quæ diversos colores habebant intextos: quod genus Babylone maxime celebratum fuit, teste Plinio libro 8. capite 48. Et eadem & Babylonica subtilantivè dicuntur. Plinius loco iam citato: Metellus Scipio Babylonica triclinaria festivum octingentis millibus venisse, in criminibus Capitonis posuit.

Babylonia, *Βαβυλωνία*, Gentile nomen à Babylone formatum. Cicer. 2. de Divin. Nam quod ajunt, quædringenta septuaginta millia annorum in periclitandis, experiendisq; pueris, quicunque essent nati, Babylonia posuisse, fallunt. Babylonia, adjectivum. Lucan. libro 6. Mœnia mirentur refugi Babylonia Parthi.

Babylonia, Castellum munitissimum Atropatæ regionis Medie prope Artaxata urbem, Strabo lib. 11.

Babylonia, *Βαβυλωνία*, Vitis Persica, Steph.

Babylonia, (quod huc ex Herodoto corruptè translatum erat) Vide **CANABALES**.

Babylonia, *Βαβυλωνία*, Hispaniæ gens. Steph.

Babylonia, Villa quædam circa Mæotidem.

Babylonia, teste Lactantio, Persei fuit filius, & Andromedæ, & ut idem dicit, apud quosdam populos Orientales imperavit: (x Bocatio) qui postea ab Achæmenide Baccho montis filio Achæmenides appellatus fuit: hî Apollinis titus se invenisse asserunt.

Babylonia, penult. corrup. *Βαβυλωνία*, Nomen proprium viri, quod apud nos lucus fortis, vel vetustas in vomitu dici potest.

Babylonia, Ducis proprium, qui Sinopem urbem Lucullo prodidit. Autor Strabo lib. 12.

Babylonia, Fluvius qui de Vicentinis montibus defluit.

Babylonia, *Βαβυλωνία*, Iovis ex Semele filius, putatus est deus vini, & pro ipso vino poni consuevit. Hic multi nominis fuit: nam primû Dionysius: deinde Liber pater dictus est: & postremò Bacchus, ut Dio doro placet, à Bacchis mulieribus, quas *Βαβυλωνίαι*: hoc est, insanientes, & immodè se gerentes, in Indiam expeditionem parans, multas secum habuisse fertur. Idè & Osiris dicitur, & Bromius & Lenæus. A Græcis etiam *Διόνυκος*, quod bis natus fuisse, & duas quasi matres habuisse fingatur. Ferunt enim Semelem ex Iove jam gravidam, quum ab amatore deo (qui se illi daturû quicquid petisset, per Sygiam paludem juraverat) Junonis dolo hoc sibi manus rogasset, ut talis secum, qualis cum Iunone solebat, nocte una cõcumberet, fulmine fuisse exustam, puerumque utero exemptum, Iovis femori fuisse insectum: quem ille postea marito partus tempore, more gravidæ mulieris est enixus. Hic orbem ferè terrarum peragravit: multas nationes domuit: Indos debellavit, & primus omnium triumphavit, vestis Indico elephantro, ut scribit Dio dorus. Primus emere ac vendere instituit, & diadema regum ac triumphû invenit. Dicitur etiam Bacchus fertur, *Βαβυλωνία*: hoc est, à vociferando & ululando, adjecta litera, quo vastior ille Mænadam sonus in ipso Dei nomine redderetur. Et Cicero Bacchus, *Βαβυλωνία*. De re vehementer contempta. Sumptum adagium à potu ex leguminibus confecto, qui vinum imitatur. Et Crudelis Bacchus,

Βαβυλωνία. Baccho quondam vivos homines sacrificare mos erat: unde in crudes convenit, sive quod temulentia feroces reddat & immites. Et Nihil ad Bacchum, *Βαβυλωνία*. Vbi quis ea nugatur, quæ ad rem præsentem nihil attinet, quæ eleganter dicimus à *Βαβυλωνία*. Multi thyrigeri, pauci Bacchi, *Βαβυλωνία* *Βαβυλωνία*: id est, pluribus thyrigeros, paucos est cernere Bacchos. Carmen hexametrum proverbio Græcis celebratum, quo significatum est, compluribus mortaliû adesse virtutis insignia, aut etiam sâmam, qui tamen vera virtute vacent.

Bacchi, *Βαβυλωνία*, Bacchi sacrificula, quæ & Menas, & Thyas, & Bassaris appellatur. Mulieres etiam tertio quoq; anno ad Cithæronem montem catervatim cum Thyris convenientes, ut ibi Bacchi Orgia magno cum ululatu celebrarent, Bacchæ dicebantur. Ovid. 9. Metam. Vtq; tuo more, proles Semeleia, Thyso Ismaria celebrant repetita triencia Bacchæ. Cicer. Fab. lib. 7: Bacchis verò ubi est apud me locus? Ac pulchellæ sunt: novi optimè, & sepe vidi. Et Bacchæ more, *Βαβυλωνία*. De tetricis ac taciturnis dicitur solitum, quod essent hujusmodi Mænades illæ, Bacchico afflatæ furore: Autor Diogenianus. At juvenalis retulit ad vitam intemperantem: Qui Cunos simulant, & Bacchanalia vivunt.

Bacchi, *Βαβυλωνία*, vel Bacchanale. *Βαβυλωνία*. Pol. *Μυσσηνία* *Υπογυμνία* *Ρομπύλλ*. Ang. *Days when they solemnise Bacchus festivals in riots and drunkenness.* Locus in quo Bacchi festa celebrantur. Plant. in Aulul. Ad Bacchas veni in Bacchanal coquinatû. Bacchanalia, quæ & Dionysia, *Βαβυλωνία*, Bacchi festa, in quibus viri per noctem foeminis & teneræ ætatis turpiter miscbantur per doli. Unde est illud apud Juven. Sat. 2: Qui Curios simulant, & Bacchanalia vivunt. Hæc à multis Græciæ urbibus triennio quoq; celebrabantur. Et est autem hoc nomen pluralis numerus tantum: facit, genitivum Bacchanalium, vel Bacchanaliorum: quod & in cæteris festorum nominibus observatur.

Bacchi, *Βαβυλωνία*, idos, *Βαβυλωνία*, Denominativum foemina. Vide in APPELLATIVIS.

Bacchi, *Βαβυλωνία*, um, per tres syllabas, quarum penultima producta, *Βαβυλωνία*, possessivum à Baccho deductum. Colum. libro 10: per omnia silentia Musis Pietis nemoris Bacchæ vocem fremantem. Virgilius in diphthongum dividens, per quatuor syllabas extulit, lib. 1. Georg. Quid memorandum æquæ Bacchæcæ doaa tulerunt?

Bacchi, *Βαβυλωνία*, um, *Βαβυλωνία*, Possessiv. Vide in APPELL.

Bacchi, pen. corr. *Βαβυλωνία*, Patronymic. Vide in APPELLATIVIS.

Bacchi, nomen unius ex satrapis Assyriorum, qui à Demetrio Seleuci filio aduersus Machabæos missus, ab illis est interceptus.

Bacchi, sive Baccheum penult. prod. *Βαβυλωνία*, Vide in APPELLATIVIS.

Bacchi, *Βαβυλωνία*, Dicitur fuerunt qui à Corintho exules in Siciliam devenerunt, & urbem inter Pachynum & Pelorum edificantes Sicili facti sunt. Et hî à Bacchia Dionysii filia originem duxerunt. Strab. lib. 8. de Corintho loquens: Bacchiadæ, inquit, annis ferè CC. urbem dominatione tenuerant, & tyranni locupletissimi, & numero plurimi, & genere clari evadentes, timpositum ipsum adempto metu fructuosum possidere. Et Ovidius tertio Metamorph. Et qua Bacchiadæ bimari gens orta Corintho Inter inæquales posuerunt mœnia portus.

Bacchi, Vates quidam Bœotius, cuius meminit Cicer. in lib. de Divinat.

Bacchi, *Βαβυλωνία*, Bacchi nomen, quemadmodum & Babactes, *Βαβυλωνία* id est, clamo, vociferor. Solent enim Baccho: hoc est, vino madidi, & mulieres Liberi patris Orgia celebrantes, omnia tumultuano quodam, & incondito clamore replere.

Bacchi, *Βαβυλωνία*, Scythiæ provincia, ultra Assyriam, à flumine Bactro cognominata. Virgilius libro secundo Georg. neque Bactra, neque Indi Laudibus Italiæ certent. Eius provinciæ populi Bactri, Bactrii, & Bactriani, *Βαβυλωνία* *Βαβυλωνία*, & *Βαβυλωνία* vocati sunt, quorum rex fuit Zoroastres, magicæ artis inventor. Bactrianum regnum olim mille urbibus fuisse inclitum ferunt. Et Bactra item sive Bactrum (ut apud Plinium legitur libro sexto, capite 16.) oppidum est ejusdem regionis, Bactrianorum regum regia, & totius regni capitula dictum à Bactro fluvio, quum antea Ariaspe appellaretur. De Bactrianorum moribus memoriæ proditum est ab Onescrito, canes apud illos alii, quos Sepulchrales vocant, quibus parentes morbo, ætate confectos obijciunt dilacerandos. Mulieres autem earum splendido cultu & unguentis uti, à servis & ancillis multò magis quam viros colli, nec nisi equo insidentes, magnoque & auri & gemmarum apparatu exultant, in publicum prodire: matrimonii autem castitatem non servare.

vare, sed tam servis, quam advenis promiscue sese commisce-
re: nec a viris eo nomine accusari, quibus ipsa dominati vi-
dentur.

Bactros. Fluvius est in finibus Scythia Asiaticæ. à quo Bactra
regio, & Bactrum urbs nomen sumpsit. Lucan. libro 3: Erran-
tes Scythia populi, quos gurgite Bactros includit gelido, etc.

Bacuri. vel **Bacyriani.** *Βακυριαι.* Gens Parthia
& Media vicina.

Bacuntius. vel **Baguntius.** Pannonia fluvius est, in Savum
influens. Autor Plin. lib. 7. cap. 25.

Badas. Syria fluvius est, Memnonis sepulchro nobilitatus.
Strabo lib. 15.

Badacum. *Βαδακον.* Civitas est Norici, apud Ptolem. lib. 2.
cap. 14. quam nonnulli putant eandem esse cum ea, quam ho-
die à *Saltze* vicino fluvio *Saltzhaym* vocant.

Badena. Urbs alia in Helvetia: alia in Marchia: à Therms a-
pud Germanos nomen suum habens.

Badeos. *Βαδεις.* Urbs Felicitis Arabia, juxta rubrum mare, Steph.

Badiza. *Βαδίζα.* Urbs Britannia, Steph.

Bæd. *Βαδ.* Mons Cephalia à Bæo Vlyssis gubernatore, Steph.

Bæcia. *Βακία.* Civitas Chaonia, Steph.

Bæbar. *Βαββαρ.* Oppidum Caria, Steph.

Bæcyia. *Βακυια.* Urbs Iberia juxta Herculis columnas, Steph.

Bænacus. vide **BENACVS.**

Bænni. vide **BENNA.**

Bænis. *Βαεις.* Apud Strab. lib. 3. Fluvius est Lusitania, omnio
eius regionis fluviorum longe maximus, cujus fons est apud
Cantabros. Alio nomine vocatur Minus.

Bæodurum. vel **Bæodurum.** vel **Bolodurum.** vel **Bata-
his.** Ptol. Postquam. [Vulgò *Bessam.*] propter confluentem
Aeni in Danubium. Urbs est Bavaria.

Bæsimpis. *Βαειμπίς.* Civitas in Arabico sinu circa rubrum
mare, quæ domus est Solis.

Bæsi. *Βαεις.* vide **SCYTHOPOLIS.**

Bætharrus. *Βαθηρρος.* Magnus vicus in Palaestina, Steph.

Bætharra. *Βαθηρρα.* Urbs Celtica, Steph.

Bæthra. *Βαθηρα.* Urbs Gallia Narbonensis. Ptolem. lib. 2. cap.
10. fons *Bæthra.*

Bæthra. *Βαθηρα.* German. Das Königreich
Granat in Hispania. Polon. *Krolat, two Granat, skamirspani.*
Hispania regio Australis, à Lusitania Ana fluvio discreta: ita
dicta à Bæthra, qui eam medius perficit. De hac Plinius
libro 3. cap. 1. & 2. Hodie bona hujus regionis pars *Granata*
dicitur, à grani tigraoni copia, quod Græco nomine *Citium*
appellamus.

Bæthra. *Βαθηρα.* German. Ein fuis in Hispania deo Königreich
Granat. Fluvius est ulterioris Hispania, qui ex Tarraconen-
sis agri finibus labens, Australemque Hispania regionem,
quæ ab eo Bæthra appellatur, medius percurrens tandem nõ
procul à Gadibus in Oceanum Occidentalem illabitur. Hu-
jus fluvii aquis lanæ optimè tingit, autor est Martialis, quem
ant: Bæthra olivifera crinem redimit coronæ, Aurea qui nitidis
vellera tingit aquis.

Bæthra. *Βαθηρα.* pen. cor. Accola Bæthra fluvii. Sil. lib. 11. & vulgus
Iberum Bæthra: quæ viros spatios agitabat iniquis.

Bæthra. *Βαθηρα.* cum, adjectivum: *Βαθηρα.* Polon. *szereci.* Vng.
Bæthra. Ang. *Fake colour, betwixt russet and black.* Jur Bæthra
color, obscurus, qui & pullus dicitur, & Hispanus, & Nativus.
Nam in Bæthra Hispania regione vellera natura pulla sunt, ex
quibus tenuiores sibi vestes conficiunt, quæ fidelissimè colo-
rem suum servant, neque facile maculis inficiuntur.

Bæthra. *Βαθηρα.* a, um, aliud adject. Pallatus. [Polon. *Bæthra* ob-
liscipni. Ang. *Cladde in mourning apparel.*] Mart. lib. 1. Et bætica-
tus, arg. leu. ophæatus.

Bæthra. *Βαθηρα.* Urbs Cappadocia, Steph.

Bæthra. *Βαθηρα.* Hispania fluvius est in Tarraconensi tra-
ctu, circa montem Iovis, non procul à Barcinone in mare in-
fluens. Hispani hodie sua lingua *Bæthra* vocant. Meminit hu-
jus fluvii Pomponius Mela lib. 2. & Est item Bæthra oppidi
nomen in eodem tractu: quod recensetur à Plin. lib. 3. cap. 2.
& Ptol. lib. 2. cap. 6.

Bæthra. *Βαθηρα.* Vide in **APPELL.**

Bæthra. Gubernator Vlyssis, Vide **BÆA.**

Bæthra. Civitas est trans Jordanem, Orientem versus ad soli-
tudinem vergens, in campestri terra sita. Hæc secundum Mo-
sen lib. 3. nõ solum fugitivis homicidis tutissimum asylu fuit:
verumetiam, testante Iosua, Metani nepotibus de tribu Ru-
ben assignata est.

Bagadonia. Pars Macedonia: maximè australis, Ptolem.

Baganum. Autore Ptolemæo, Nerviorum civitas, alio nomi-
ne *Totnam.*

Bagas. *Βαγας.* teste Curtio, Eunuchus fuit, ab Alexandro
Magno iupiter admatum. Hunc Otilius satrapes inter Per-
sas nobilissimus, quum Regis amicos omnes muneribus af-

fecisset, solum præterit, admonitus quæ à quodam, cum re-
gi esse charissimum, respondit: Se amicos Regis, non scona
colere.

Baguntinus. Vide **SACVNTIVS.**

Bahal. *Βαβαλ.* numero singulari, inquit Hierony-
mus, Tyrrotu Deus habebatur. Bahalim pluraliter, deus sive
idola significat, & est masculini generis. Vbi enim in He-
braicæ dictionis IM syllabam legimus in numero plu-
rali, est generis masculini. Vbi autem OTH, numero plurali,
generis feminini.

Baiæ. *Βαια.* Civitas Campaniæ, secus Campanum mare
sitâ, sinus amenitate & aquarum salubritate celeberrima: ita
dicta à Bæo Vlyssis socio illic sepulto. In huius agro aquæ ca-
lide sunt, & ad voluptatem, & ad varios morbos commodæ.
Silvius: docet ille tepentes Vnde ferant nomen Baiæ, comi-
temq; dedisse Dulichis puppis flagno sua nomina moallæ.
Horat. libro 1. Epist. Nullus in orbe sinus Baiis præluet amen-
is. & Hinc fit Baiæanus, a, um, ut sinus Baiæanus, qui hinc Mi-
seno monte, illinc Pateolis clauditur. Baiæa horra, & Ora
Baiæana, apud Statium.

Bairon. Historicus, scripsit Breviarium rerum ab Alexandro
gestarum. Autor Suidas.

Baius. Servio *Βαιος.* vel Baias Straboni, *Βαιος.* Vnus ex fi-
cis Vlyssis fait, à cujus nomine Baiæ appellatæ creduntur.
Vide **BÆIAE.**

Bala. *Βαλα.* Civitas Gallicæ, Steph.

Balanca. Plinio, *Βαλανκία.* Stephano, Oppidum in confinio Sy-
riae & Phœnicæ, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 20.

Balani Sardiani. *Βαλαντιοι.* Græcis olim appella-
bantur, quas nos *Callianæ* dicimus. Primum enim Sardi-
bus creduntur proveniscent tradit Plinius libro decimoquin-
to. capite 25.

Balbina. Virgo Romana & martyr Quirini, liberata à summe
vino per Alexandrum pontificem, sepulta in via Appia juxta
parietem: qui ambo sub Trajano sunt passi. Autor Volat.

Balbura. *Βαλβουρα.* Urbs Lycia, Stephan. Vide Bubo apud
eundem.

Balbus Cornelius. Vide **CORNELIVS.**

Balcea. Urbs citra Pontidem, Steph.

Baldraca. Puella generis obscuri, peregrinæque conditionis,
quæ quavis multatum rerum ob paupertatem esset indige-
noluit tamen corporis sui facere copiam Othoni imperatori,
quænis multa promittenti, ut scribit Volaterranus.

Balæares. *Βαλαραεις.* Vulgò *Majorica & Minorica.* German.
zwo Inseln dicitur nomen in veterem *Mer das an Hispanien* etc.
zwo Inseln fasset. Dux insulae ante Hispaniam, 30000. passuum
intervallo a se invicem distantes, quarum maior, quæ Orien-
tem spectat, 100000. passuum longitudinem habet: circuitum
autem passuum 480000. cuius præcipua oppida olim fuerunt
Palma & Pollentia. Alterius in 60000. tantum passuum lon-
gitudinem extenditur: circuitus autem in passuum 140000. & Di-
ctæ Baleares, (ut quidam volunt) à Bæo quodam Horatii
comite ibi relicto. Aut certe *Βαλαραεις* hoc est, à jaculante
propere quod fundæ jaculatione Baleares periosissimi habi-
tati sunt. Tradit enim Lycophron, & post eum Horat. lib. 3. cap.
2. eam hisce in insulis observatam fuisse consuetudinem, ut
elutientibus filis à matribus iencaculum in sublimi mibe
proponeretur, quod illi contingere non poterant, nisi prius
funda deiecerint. A Græcis dicti sunt *zwo Inseln*, quod quod
di aliquandiu vitam egisse dicantur, nec velibus utentes, nec
calceis. In hisce insulis tantus olim cuculorum proventus
fuit, teste Plin. lib. 2. cap. 32, ut in eos præsidium militum ab
Augusto petere sint coacti. Hodie ab Hispanis: quorum im-
perio parent, *Majorica & Minorica* appellantur. & Baleares eni
dicuntur incola: harum insularum. & inde fit possessivum Ba-
learis, & sic Virg. lib. 1. Georg. Stupea torquentem Baleares
verbera fundæ.

Balæaricus. ca, cum: ut Balearica funda. Ovid. 2. Metamorph.
Non secus exarsit, quam quum Balearica plumbum funda
jacit: volat illud, & incandescit eundo. & Balearica vina. Plin.
libro 14. capite septimo: Balearica vina ex insulis, offerantur
Italix primis. Balearicæ cochleæ quæ herba non vivunt, sed
vix modo inter se coherent, à terræ savis non prospere
unde & cavatica à Balearibus appellantur. Autor Plinius lib.
8. cap. 39.

Balesium. autore Plinio, Apulix oppidum est maximum, nõ
procul à Brundisio. Plin. lib. 3. cap. 17.

Baliardus. Philosophus quidam Gallicus ac Peripateticus,
Parisius prodit vir doctissimus, ab orthodoxis tamen in qui-
busdam aberrans, à quibus nec per synodum iussu regis Lo-
dovici hujus gratia coactam avelli potuit: sed in quodam lo-
co deserto, cura sociis nonnullis omne ærum abilitudo cre-
git. Volaterr. lib. 22.

Balius. sive **Balius.** (nam & in Græcis quibusdam codicibus
Balius)

Baliam legitur in aliis *Badi*. Unus fuit ex equis Achillis, à Balio colore ita dicitur. Commemoratur autem Homer. lib. 16. Iliad. tres Achillis equos, quorum duos Balam & Xanthum immortales fingit, ex Zephyro vèto, & Podarge Harpyia propator: tertium autem mortalem, nomine Pedalum.

Balicenus, Avunculus Catilinae, Lucretium Afellam, consulatum contra voluntatem Syllae ad perturbandum civitatis statum percatem, occidit jussu Syllae tunc Dictatoris, accusatus postea, se damnatus. Pridianus.

Balimenses, Populi in Latio, qui alias Trebulani dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 5.

Balis, Vrbis iuxta Libyae Cyrenae, βαλις: dièta quòd Balis Deus in ea colebatur. Steph.

Ballii, Vrbis Macedoniae. Steph.

Balceum, βαλκεος, Vrbis Macedoniae. Steph.

Balsi, βαλσιος, A. Plin. lib. 5. cap. item 5. numeratur inter Cyrenae regionis oppida. Est etiam hoc nomine urbs Lulitaniae, non procul à Sacro promontorio, & Anax fluvii ostiis, quae vulgò nunc Tavila dici creditur. Commemoratur à Plin. lib. 4. cap. 22. & Ptolem. lib. 2. cap. 5.

Balchii, Insula est in mari Germanico, quae mari Baltico nomen dedit. Meminit hujus insulae Plin. lib. 4. cap. 13.

Bamberga, Vrbis Episcopalis Franconiae.

Bamborum, Flumen Mauritaniae crocodilis & hippopotamis repletum, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 1.

Bambyce, βαμβύκη, Straboni Mesopotamiae civitas est, live (ut Plinio placeat) Syriae Coeles, in qua Atergatis dea colebatur. Hec alio nomine Hieropolis: hoc est, sacra civitas appellatur, & Edeffa. Vide latius in dictione EDEFFA.

Banasa, Apud Plin. lib. 5. cap. 1. Romanorum colonia est in Mauritania Tingitana, Valentia cognominata.

Banaurides, βαναυριδης, Insulae Thulciae, à Banauro filio Ajax, Stephanus.

Banisa, abis: Banisifae, Populi Thraciae. Steph.

Banti, βαντι, Vrbis Italiae. Steph.

Banti, Populi Thraciae. Stephanus.

Banurri, Getuli sunt, incolae Tingitanæ provinciae, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 2.

Baptæ, [βαπτει]. Ger. Bette pfaßen in Neben der Wälden der Bette pfaßen. Athenis erant sacrosiores Corymbus, impudiciorum, cui nocturna sacra peragebant, saltationibus, & omni voluptatum generi indulgentes. Dicit autem sunt Baptæ, βαπτει, quòd qui facis illis iniuriabatur, aqua calida ungerentur. Iuxta Sat. Cecropiū soliti Baptæ lassare Corymbos. In hoc Eupollis Comœdiam conscripsit, quam ab illorum nomine Baptæ appellavit, in qua mollicium eorum & libidinem depinxit. Quam ob causam ab illis in mare præcipitatus est, & submersus. Vide plura de his apud Suidam, & Polianū Miscellaneorum cap. 10.

Barabbas, [ΒΑΡΑΒΒΑΣ] bar. abba βαρραββας. Ger. Ein Vater sohn. per duplex u, est Syria dicitur, sicut & sequentes duæ, quae apud nos significatur filius patris. Componitur enim ex βαρ, quod apud illos filius dicitur, & αββα pater. Seditur:

Tum coluere Bahal, tunc elegere Barabbas.

Barace, insulae Gedrosiae. Steph.

Barach, [באראך] Nomen viri propriū, & apud nos significat filium.

Barachias, βαραχιας, nomen viri, & benedictus seu Falsus Domini interpretatur.

Baracum, βαρακου, Oppidum Asiae in tractu Cyrenaeo, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. item 5.

Baricuri, βαρικουρι, Emporium Indiae extra Gangem, auctore Ptolem. lib. 7. cap. 2. hodie Bangella civitas fecundissima, & regnum latissimum.

Baragasa, Aethiopiae oppidum, de quo Plin. lib. 6. cap. 29. Aliqui usum Aethiopiae oppidum ultra ponunt in littore, Baragasa.

Baramalacum, Nabathæorum oppidum non spernendum in ea parte Arabiae, quae est cotermina Syriae, ut auctor est Plin. lib. 6. cap. 28.

Barithrum, [ΒΑΡΙΘΡΟΝ] theom. βαριθρον. Gal. Abissus, gansfer, lieu profond & dangereux. Ital. Abissi, profondità. Ger. Ein graufame tiefes grub / oder toh / was verjetten zu Aethen ein soches das vuden von mir vud taat / in weiches sie die Wäster versen dten. Hisp. Lugar sin buen don Pol. Praxipia Vng. Mely barlang. Ang. A deep and dangerous gulf in pitte. Locus athenis fuit immentæ profunditatis, in imo mollis & cœnoscus, in quem noxios, & damnatos decubabant. Hinc factum est, ut loca omnia profunda, unde quis emergere non possit, ab illius similitudine Barathra dicantur: cuiusmodi apud inferos Tartarum fingunt Poëtae, qui Bis patet in præceps tantum, tenditque sub umbras. Quantus ad ætherium coeli suspensus Olympum. Hoc etiam nomine appellatur terræ cavitates, quae flui-

vios hauriunt, aliis in locis rursus emerfutos. Transfertur quoque ad alta. Martialis Barathrum fœmineum, pro locis muliebribus dixit. Idem stomachi imū hiatum Barathrū appellavit, quòd ait: Extremo ructus si venit à baratro. Horat. de Lucone quodam loquens lib. 1. Epist. 16. usurpat pro ingluvie & voragine. Apud Demosthenem ponitur pro pernicie, ut annotavit Harpocration.

Barbalissus, βαρβαλισος, Castellum in oriente muris cinctum, Steph.

Barbari, Virgo Nicomediensis Dioscori nobilis viri filia, à quo in turrim est conjecta, quòd se Christianam profiteretur: ac post omnibus probis nudatum, conveteratumq; corpus, ad eodem ad prælidem ducta, jugulataq; in eadem urbe sub Maximiliano est. Denum Venetiis (quò translata est) condita. Auctor Volaterr.

Barbarium, βαρβαριον, apud Strab. lib. 3. Promontorium est Lulitaniae, inter Tapi & Calybis ostia.

Barbaria, pen. cor. βαρβαρια, Barbarorum regio, & gens fera. Cic. 3. in Catil. Quare bellum nulla unquam barbaria cum sua gente gessit.

Barbesul, Hispaniae Bæticae oppidum est, in conventu Gaditano: & fluvius, qui ubi nomen fecit. Vide Plinium libro 3. capite 1.

Barce, βαρκε. Vna est ex quinque Libyæ Cyrenaeae urbibus, quæ Pentapoli in efficiunt: ita primula dicta à Barce regina postea Problemis appellata: ut testatur Strab. lib. ult. & Plin. lib. 5. cap. item 5.

Barcei, βαρκαί, Regionis hujus incolæ. Virg. 4. Aeneid. Hinc deiceta sit regio, barcei, fures Barcei. Est item Barce promontorium in occidua Africa parte, Oceano immineat: cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 1.

Barcenis, [Ger. Der Schwarzwald.] Sylva est Germaniae, Suevos à Christis dividens. Volaterr. credit eam esse, quae hodie Sylva nigra vocatur, non procul ab agro Badenfi.

Barchia, Cognomen fuit nobilissimæ apud Carthaginienses familiae, ex qua fuerunt Annibal & pater eius Annibalcar. In de Barchina factio est, quae Barcharum potentia fovebat, & eorum in gerendo bello auctoritatem sequebatur. Frequens eorum mentio est apud Liv. lib. 2. bel. Pun.

Barcino, pen. cor. βαρκαίνος Ptolemæo, Vrbis est apud Hispanos, totius tractus Tarracensis celeberrima, quae vulgò Barcelena dicitur. Ausonius ad Paulinum: Tarraco, & ostritico superaddita Barcino ponto.

Barderate, Vrbis est Gallicæ Togatae ad Apenninum: Auctor Plin. lib. 3. cap. 5.

Bardeleanes, βαρδελεανες, Nomen proprium historici Babylonii, qui in duo dogmata Indos gymnosophilas dividit, quorum alterum appellat Brachmanas, alterum Samancoi: qui tantæ continentiae sunt, ut vel pomis arborum iuxta Gangem fluvium, vel publico orizæ & farinæ alantur cibo: & quum Rex ad eos venerit, adorare illos solitus sit. Hic doctrina rerum celestium, omnium Chaldaeorum excellentissimus fuit. Cuius mentionem facit Eusebius lib. 6. Præparat. Euang.

Bardefene, Mesopotamiae præsul, Syriorum lingua doctissimus, & vehemens dialecticus, adversus Marcionem patria lingua scripsit: sed & Græcè ad Antoninum, sub quo fuit, librum de Fato, q̄sq; composuit, ut ait Euseb. lib. 4.

Bardines, βαρδινες, Fluvius iuxta Damascum. Steph.

Barduli, sunt Cantabrorum in Hispania populi, qui & Turguli & Tapari dicuntur. Plin. lib. 4. cap. 22.

Barea, Oppidum est Hispaniæ citerioris, Bæticae tamen adscriptum, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 3.

Barène, βαρηνες, Vrbis Mediae, vicina Ecbatanis. Steph.

Barētium, βαρετιον, Regio ad mare Adriaticum. Steph.

Bargasa, Vrbis Cantæ, à Bargaso filio Barges & Herculis, quem Lamus Omphales & Hercules filius periclitatus est. Stephanus. Vide CYARDA.

Bargent, Populi sunt Africae, ex Troglodytis, ut scribit Plin. lib. 6. cap. 29. in descriptione sinus Maris rubri, Troglodyticæ, & Aethiopiæ.

Bargus, Thraciæ fluvius est in Hebrum cadens. Plin. lib. 4. cap. 11. Flumina in Hebrum cadentia, Bargus, Suevus: unde Bargusii.

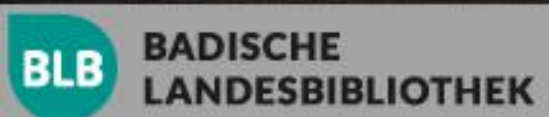
Bargyllorum, βαργυλων, Stephano, Oppidum est Caricita appellatum à Bargyllo Bellerophonis comite, qui ex Pegasi idus interit. Vide Bargyllici campi, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 29.

Bargyllus, Mons Syriae in confinio Phoenices, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 20.

Baria des, βαριαδης, Indorum rex, bellum adversus Dionysium gessit: meminit Steph. in civitate nigra.

Baris, Oppidi & fluvii nomen, vide in APPEL.

Barium, βαριον Ptolemæo, Apuliae oppidum est, teste Plin. lib. 3. cap. 11, quod servato antiqui nominis aliquo vestigio, vul-

gō *Bari* vocatur. Horat. 3. Sat. 5. Bari in cenia piscosū. Vbi Bari dicitur, pro Bari.

Barnichius, *Βαρνίχης*. Fluvius est Peloponnesi, in Alpheum influens, qui & Enipeus appellatur à Strab. lib. 3.

Barnus, *Βαρνύτιος*, Oppidum est Macedonię, prope Heracleã. Autor est Strabo lib. 7.

Bároviã, *Βαροβία*. Provincia est Vngarię sive Pannonię inferioris, soli fertilitate, panis & præsertim vini abundantia & præstantia reliquas omnes ferè Vngarię provincias vincens, unde etiam Pannonum lingua nomen traxit Baranya, quasi *Bar am-nya*, mater vini. Hęc provincia duplex est: superior, cuius caput est Tholna, & inferior, cuius metropolis Lasco, utraque Danubio celebris.

Barrã, Oppidum Orobitorum in Italia Transpadana, regione undecima, Autor Plin. lib. 3. cap. 17.

Barthgadoch, *Βαρθολομαίος*, Filius Triflutis: ut Timor Martis.

Barutus, vel Barucum, Vide in dictione **SERYTO**.

Barygala, Insigne emporium Gedrosię, Steph.

Basilbocates, Gallię populi sunt, teste Plin. lib. 4. cap. 19. Pisonibus vicini.

Basin, [*Βασίλειος* *Βασίς*.] Regio trans Iordanem est, quã duæ & dimidia tribus possederunt, quæ interpretatur ubertima & pinguis.

Basanię, vel (atalis placet) *Βασανία*: per tres syllabas. *Βασανί-ος*, *Βασανίης*, Populi sunt Thracię, Stephano.

Batera, pen. prod. *Βατερα*, Oppidum Phœnicis, Steph.

Bástle, pen. prod. [*Βασίλειος* Ger. *Basel*. Vng. *Basilea*.] Rauracorum urbs celeberrima, ad Rhenum fluvium in agro Gallico sita: à Germanis tamen (ut pleriq; cis Rhenu loca) habitata, eadem aut certè proxima ei, quæ Augusta Rauracorum Ptole- meo appellatur. Vulgò *Basle*.

Bástlic, Adv. [*Βασίλειος*. Pol. *Pankó*. Vng. *Királyul*, *friffen*. Ang. *schelie*, *magnifickie*.] Regiè, magnificè, splendidè, egregiè. Plaut. in Pœn. Basilicè ornatus incedit, & affabit ad sal- tationem.

Básilci, orum, *Βασίλειος* Straboni, Populi sunt Sarmatię Euro- pææ ad utranq; Istri ripam incolentes, Iazygibus, & Vegis fini- timi maxima ex parte è Nomadibus: hoc est, pastoribus cõ- stantes: idem (opinor) cum iis, quos Pomponius à regis mor- tibus Basilidas vocari tradit.

Básiliã, *Βασίλειος*, Insula in Oceano septentrionali: immensæ magnitudinis, distãs à Scytharum littore tridui navigatione, quæ alio nomine Balcia dicitur, teste Plin. lib. 4. cap. 13.

Básiliscus finis, *Βασίλειος* *ἐπίσκοπος*, qui Ioniam, Aliz minoris regionem alluit Plin. lib. 5. cap. 29.

Básilidæ, *Βασίλειδαι*, Populi sunt Sarmatię Europææ, Gertho- amne à Nomadibus discreti, ab Hercule & Echidna generis originem trahentes: ita dicti à regis moribus, ut tradit Pom- pon. lib. 2. Meminit horum & Plin. lib. 4. cap. 12.

Básilides, *Βασίλειδαι*, Nomen proprium cuiusdam hæretici, qui trecentos sexaginta quinque cœlos esse credebat, quò dierũ nu- mero annus includitur: cuius sectatores dicti sunt Basilidiani.

Básilis, *Βασίλειος*, Civitas Arcadię, Steph.

Básiliscus Cæsariensis, Gregori Nazianzoni, & Ioannis Chry- sostomi temporibus floruit. [Ger. *Ein frommer Bischoff zu Cæsarea*.] Is Cæsareę Cappadocum præsul factus, iussus à Va- lente, qui Arias favēbat, deserere officium, atq; in exiliũ abi- re. Quumq; ille minime obtemperaret, atq; uti contumax tri- bunalis præfecti adhiberetur, ac minis parere principi diu fru- strã tentaretur, nox ei spatium ad deliberandum datur. Basili- us: Nequaquam ego, ait, tu potius in hoc spatio ab incepto desistes. Itaq; in ea nocte uxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia insuper parvula extincta, Valens rogatum misit ad Basilium, ut precibus ad Deum sulis, ipse saltem ser- varetur. Sic itaq; accidit ut Basilius servaretur. Hęc ex historia Rufin. & Basilus Ancyranus præsul, arte medicus, scripsit contra Marcellum de virginitate librum, & nonnulla alia. Hic etiam imperante Constantino, in parte Macedonię cum Eu- stathio & Sebastiano princeps fuit. Autor Hieronymus. Aliũ quoq; ejus nominis Suidas commemorat, præsidem Cilicię sub Anastasio principe floruisse: haud ab similem primo & ab- stinentia, & vitæ institutis, scripsisseq; cõtra Archelaum quen- dam presbyterum Coloniensem. & Basilus item Asię flu- vius. Strab. lib. 16. Inter Euphratem atq; Tigrin fluit aliud flu- men quod Basilus appellatur.

Básilius, unus ex interfectoribus Cæsaris ponitur ab Appia- no. Item aliter fuit pirata infamis. Lucanus:
Et Basilum videre ducem, nova furta per æquor.

Básitni, *Βασίτιος*, Populi Arabię Steph.

Básitani, Strab. lib. 3. Populi sunt Hispanię, in tractu Bætico, qui & Basuli dicuntur.

Báforopeda, Regio Medorum Armenię contributa, ut tradit Strab. lib. 11.

Básianus, patria Syracusanus, Romam studiorum causa mis-

sus, ubi Christianus factus, Ravennam insectante patre fugit. Inde Laudensis præsul electus, ibidem decessit nonagenarius 14. Calend. Februar. clarus prodigijs, ab ulcerosis maxime in- vocatur: emicuit Ambrosii tēpotibus, quem ægrotantē adire, morientiq; interfuit. Autor Volaterr.

Básilars, is, vel idia, *Βασίλαρος*, Basileis: hoc est, Bacchi sacrificu- la. Pers. Sat. 1: Et sedum vitulo caput ablata superbo Basila- ris. & Est etiam vestis genus ad talos usq; demissa, qua in Bac- chi sacrificijs utebatur sacerdotes. Dicitur autem est Bacchus Basileus à Basila Lydię oppido, ubi præcipuè colebatur: vel *Βασίλαρος*, quod est clamo, quod ejus sacra maximis clamo- ribus à Bacchi celebraretur, vel à genere vestis, ut inquit Cœ- natus in Persium, Sat. 1. qua Liber pater utitur demissa ad ta- los, quam Thracis *Básilars* vocat. Horat. lib. 2. Carm. Ode 15: Non ego te candide Basileu Invitum quæram.

Básilis, Poeta Epicus, cuius fuit, teste Quint. li. 10. cap. 1, vehe- mens, ac poeticum ingenium: nec ipsam senectute maturam, præveniente fato, quemadmodum & Valerio Flacco cõtingit. Item: Ausidius Basilius, historicus, Quintilianus temporibus, qui bellum Germanicum scripsit. Vide Quint. lib. 10. cap. 1. & Cas- sius item Basilius inter Lyricos ab eodem ponitur: de quo scri- bit Probus: Cassium Basiliu poetam Lyricum fama est in peg- diis suis, ardente Veservo, & late vagantibus ignibus, cum vil- la sua flagrasse. Quintilianus quoq; se eum vidisse ait. & Bas- sus item Romanus medicus fuit, cujus unguentum arthriticum citatur ab Aetio lib. 12. & Praeter hos fuit Basilius mihi- xte sub Deio clavis ferreis confixus. Autor Volaterr.

Básitarnes, *Βασίταρνες* Steph. Populi sunt Sarmatię Europææ, ad Borythencem amnem non procul à Peucinijs: quorum memi- nerunt Ptolem. libro 3. capite 5, Plin. libro 4. capite 13, & Stra- bo lib. 7.

Bástul, Bæticę Hispanię populi prope Turdulos, quoru oppi- da sunt, Sexi, Abdera, Ilurgis, Obulco, quod & ab Hispanis Vbida. Mons item Calpe, circuitu quidem nõ magnus, care- rum ad eò erectus, ut procul aspicientibus columnæ effigiem repræsentet. Vide Strab. lib. 3, Ptolem. lib. 2. cap. 5, & Plin. lib. 3. cap. 1. & 2.

Bástulii, *Βασίταρνες*, Populi Lybix.

Bata, orum, *Βατα*, vicus est & portus in Sarmatia Asiatica, supra Bosphorum Cimmericum, non procul à sinu Cæretico. Vide Procl. lib. 5. cap. 9, & Strab. lib. 11.

Batala, Antiquissimum Sidicinorum in Italia oppidum, cum aliis eorum oppidis à Livio commemoratum.

Batalus, li, *Βαταλός*, Ephesius tibicen fuit, teste Libanio, qui omnium primus in scena calciamentis formicinis usus est, & fra- ctis cantibus attem tibiarum emollivit. Vide factum est, ut ef- feminat & parum viri, proverbialis figura, *Batali* à Græcis di- cantur: quo etiam cognomēto Demolihentes ab inimicia ad- tatus est, ut ipse testatur in oratione pro Ctesiphonte.

Batana, *Βατανα*, Locus juxta Euphratem, Stephano. Vide Ag- batana apud eundem.

Batanæ, *Βαταναί*, vel Batanae in singulari, Vicus, *Βαταναί*, *Βαταναί*, Stephano. Vide BETHANIA.

Bátavii, Germanię provincia duobus Rheni alveis bona te parte inclusa, quæ hodie, *Hollandia* appellatur.

Bate, *Βατα*, Pars tribus Aegæidis, Steph.

Baterara, *Βαταρα*, Vrbis Ligurum, Steph. *

Bátavis, *Βαταβί*, sum, penultima indifferente. Lucan. lib. 11. Vangi- nes, Bataviq; truces, quos ære recurvo Stridētes acubere tubis. Cornelius Tacitus de situ Germaniã: Omnia harum gentu virtute præcipui Batavi, non multũ à ripa, insulam Ratu colunt. Cattorum quondam populus, & seditione domesticam eas sedes transgressus, in quibus pars Romani imperii heredit. Manet honos, & antiquæ societatis insignie. Nam nec ubi con- teruntur, nec Publicanus atterit. Exempti oneribus & col- lationibus, & tantum in usum prætorum (sepulsi, velut tota atq; arma bello reservantur. Hęc ille. Fecunt autem Batavi olim crassitia, & stupiditatis notati: quo fit, ut Aulus Batava, proverbio dicatur de crasso, stupido, & nullius iudicii huma- ne. Vide Erasmi Adag.

Bátavodurum, *Βαταβόδωρον* Ptolemæo, Batavorum oppidũ ad Rhenum fluvium, cuius meminit Tacitus Annalium libro 21. Creditur idem esse cũ eo, quod in agro Trajectino hodie *Viom* appellant.

Batua, sive Batia, pen. prod. *Βατία*, Filia Teucri Scamandi lu- vii filii, uxor Dardani. Diodor. lib. 5.

Báthylus, li, *Βαθύλλος*, Poeta Tragicus fuit insignis, in Comæ- diis non æquè felix. & Fuit item Bathylus, Samius adole- scens, Anacreontis Poetæ amatius. Horatius in Epod. Nõ aliter Samio dicunt aruisse Bathyllo Anacreonta Teum.

Bátix, *Βατία*, Civitas est mediterranea Epię, cuius meminit Strabo lib. 7.

Báticã, pen. prod. *Βατία* Stephano, Locus est editus in agro Trojano, qui & Ili tumulus appellatur, teste Strab. lib. 13.

Bátinã

Batna, pen. prod. *Sama*, Oppidum Apulie. Vnde Horat. 3. Carm. Ode 4. silonij Batnos & arum.

Batna, *Sama*, Civitas Orthonae. Steph.

Bato, *Sama*, Historicus fuit Sinopæus, qui historiam de rebus Persicis scripsit. Strabo lib. 12.

Batrachus, nomen proprium scriptoris. Vide in APPEL.

Batridés, Didus est Callimachus Poëta Elegiographus; à Batro parte. Ovid. in Ibin: Nunc quo Batrades inimicum de-volet Ibin, Huc ego deovoce teq; tuosq; modo.

Batris, *Sama*, Puella fuit formosissima, quam Philetas Poëta Elegiographus adamavit, suisq; carminibus celebravit. Ovid. lib. 1. Trist. Nec tantum Coe Batris amara suo.

Batris, *Sama*, Poëta Comicus fuit, cujus tres fabulæ e-um trantur à Suida.

Batris, Pallor quidam fuit equorum, de quo talen fabulam fecit Ovid. lib. 2. Metamorph. Quam Apollo Admeti regis armenta pasceret, Mercurius hoves quasdam, quæ longius processerant, furto abactas, in sylva occultavit. Batroq; cupiã equarũ custodi, à quo uno v. sus fuerat, mādavit, ne cuiquam illu i furtum indicaret, quod ut libentius faceret, vacam pulcherrimam ei dono dedit. Mercurius vero sbiens, ut hominis experiretur fidem, sumpta alia signa, paulo post ad eum rediit, rogans, an vacas quasdam diæ transcentes vidisset, pollicensq; si indicaret, vacam cum tanto daturum Batris itaq; spe minime corruptus sub quo monte pascereatur, indicavit, eo quam perfidiam Mercurius cum in lapidem, qui Index dicitur, committavit Ovidius:

Senferat hoc furtum, nemo, nisi notus in illo
Hinc scēx, Batrum vicinia tota vocabit.

Alit fuit rex Melitæ insulæ, de quo supra in dictione Anna. Vide Batrades. Fuit item Rex quidam nomine Batrus, qui Cyrenem in Africa condidit, quæ lingua ad eò impedita fuisse ferunt, ut verbum *Batrus* ab eò originem traxisse putetur.

Bati, sibi plium *Bati* *batris*, Græci novum & rarũ quempã honorem proverbio vocat. Aristoph. in Pluto. & Batus item in epi cujusdam Poëta nomen est, de quo paulo ante in dictione BATOLOGIA.

Batium, Castellũ est Campaniæ, cujus incolæ Turno in an-tilium venerunt ad versus Aeneam. Virgil. lib. 7. Aen. Quiq; Tulas, Batiumq; tenent, &c.

Bacry, vel Bacryani, *Bacry* *Bacryani*, Gens Parthis & Mediae Asiae Steph.

Baculus, *Baculus*, Anus pauperula est apud Ovid. lib. 8. Meta-morph. quæ cum Philemone marito Iovem & Mercurium suscepit hospitio. Cornutus in Persi Satyr. 4. scribit anam fuisse pannoniam, quæ quam o-cymum venderet, non sine modulatione & adulatione ementes iacitabat. Sic enim de illa Persi-us: Dum ne detentius sapiat pannonica Baculus, Quam bene dicitur cantaverit o-cyma Verax.

Baculus & Mercurius inseparabiles Poëtae fuerunt & malevoli, Augustinus temporibus, qui Virgilio suam gloriam invident. De quibus Virgilius ipse in Bucol.

Qui Baculum non odit, amet us carmina Mevi.

Baulia, Villæ nomen est, quæ inter promontorium Misenum, Bafaramq; lacum flexo mari alluitur. Servius causam nomi-nis inde factam mēnorat, quod olim Hercules iuxta Bajas fe-cit caulam bobus, & eam sepit, qui locus primò Baulia di-citur, mox dici cepit Baulia.

Batrax, virgo Romana & martyr sub Diocletiano Faustinum & Simplicium item martyres fratres, quos prius remulavit, paulo post eodẽ supplicio secuta, quod prædium cuiusdã potenti ven-dit noluerat. Hæc enim diyes erat: ac unã cum beata Lucina occisorum corpora in agro suo condēbat. Autor Volater.

Bebius, cui cognome fuit Massa, Delator insignis fuit Vespasianæ temporibus, cujus meminit Iuvenalis Satyra 11. quem Massa timet, quem minere palpat Carus. Fuit & Bebius Pamphilus Consul Romanus, cum P. Cornelio, eo anno, quo Nume Pompilius libit in agro C. Petilli effossus fuit. Vide Valer. Maxim. lib. 1. cap. 1.

Bebriacum, *Bebriacum*, [Ger. Ein Dorff in der Cremona und Dietsch] Gens in Italia. Vicus est inter Cremonam, & Veronam, apud quem Vitellius Othonem superavit. Juvenal. Satyr. 2. Bebriaci in campo spoliũ affectare Palati. Cornel. Tacit. Annalium libro 14. No die, quo Bebriaci certabatur, avem inusitata facie apud Regium Lepidi celebri loco confidisse in colle memo-rant, nec deinde certa heminum, aut volantium alium terri-tam, pulsamve, donec Ocho se ipse interficeret. Hanc vicum Itali hodie *Libinam* vocant.

Bebriacensis, se, adjectivum: ut, Aves Bebriacenses: ita dicitur quod eius pugo tempore, quæ apud Bebriacum inter Orthonem & Vitellium commissa est primũ in Italia apparuerit. Plin. lib. 10. cap. 49. Venere in Italiam Bebriacenses bellis civi-libus trans Padum, externæ & novæ aves (ita enim adhuc vo-

cantur) turdorum specie, paulum infra columbas magnitudi-ne, sapore gratæ.

Bebryces, *Bebryces*, Stephano: vel Bebrycii, Populi à Thracibus oriundi; qui eam partem Asiæ incolerunt, quæ postea Bithy-nia, & aliquando Mygdonia dicta est: ut est videre apud Stra-bonẽ lib. 7 & 12. Hæc Arrianus originẽ à Bebrycetrahere unã filiarum Danaï scribit, quæ unã cõ Hypermetra præter iussa patris viro pepercit, quære fugiens parentẽ, unã cõ viro in hæc loca pervenit, incolatq; ritus docuit Aegyptios: pro quibus mentis regionem ab ejus nomine Bebryciam ferunt appella-tam. Tenebant olim totum tractum usq; ad Ephesum & Ma-gnesiam lonæ oppidum, ut scribit enarrator Apollonii, Cha-ronem a sãducent autorem, qui dicit Lampsaecenorum regio-nem, olim Bebryciam appellatam. Ex Volaterrano.

Bebryces, *Bebryces*, Regio est minoris Asiæ ad Propontidem: postea Mygdonia à Mygdonibus Thraciæ populis: & Bithy-nia à Bithynõ rege appellata. & Bebryces populi ejusdem re-gionis, quos Strabo lib. 7 & 12. Thracas fuisse putat. & Bebrycum nomen, de quo supra in dictione AMYCEVS.

Bebryces, *Bebryces*, Possessum à Bebrycia, Asiæ regio-ne. Virgil. 5. Aeneid. qui se Bebrycia veniens Amyci de gente fecerat.

Bebryx, *Bebryx*, Rex fuit in montibus Pyrenæis, teste Silio, quo, enim a Pyrene illius filia nomẽ traxisse. idem autor est. & Elyem Bebryx, nomen gentile, cum significans, qui ex Bebrycia oriens est: de quo vide paulo ante in dictione BEBRYCES. Hujus autem nominis obliqui indifferenter effertur à Poëtis, secundam syllabam modo producentibus, modo corripentibus. Valerius Flaccus 2. Argonaut. Bebrycis, & Sy-thici proci in elementa saxi. Silius lib. 3. Possessus Baccho fe-va Bebrycis in aula.

Bechires, *Bechires*, Stephano, populi Themisii, Asiæ regionis, Cappadociæ cõtermini, de quibus Plin. lib. 6. cap. 4. Niguum Artaxerxes in Italia venisset, ut, vinctq; antea iplis incognitum gustassent, brevi mortalium omnium bibacissimi evaleant.

Beda, Natione Anglus, [Ger. Ein antiker Engländer] Theophrastus] ob vitæ modestiam Venerabilis cognomen tum ade-pit, clarus sub Joanne sexto Pontifice, quum Saraceni ex Asia solventes, Hispaniam invaserunt: ex quo Beda literis Principes ad eam recuperandam sollicitavit. Græcè, Latineq; traditus fuisse traditur. Scripsit in Acta Apostolorũ, & in Lu-ram. Autor Volaterranus.

Beduini, Ex Arabum, ac Saracenorum secta, aliis additi opi-moniibus sunt, quapropter Hæretici sunt appellati. In nulli ra-tione, inermesq; una cum Saracenis in bellum ruunt, dicentes mortem vitæ non posse, sãoq; omnia referunt Hæreticis am-icantur pellibus. Solem orientem adorant. Volater.

Begis, *Begis*, Vibi Trallianorum, sic verito, quod apud Stephanum scribitur, *Begis* *Begis*.

Bēelphēgor, [Hebr. בְּעֵל פְּגֹר] *Bēelphēgor*, Ger. Ein Mo-gel der Moabitæ. Idolũ fuit Moabitæ, um, nomine Bebeli-tyc Baal, quod dicitur monte Phēgor colebatur. Idem creditur cum Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.

Bēelzebub, [Hebr. בְּעֵל זְבֻב] *Bēelzebub*, Ger. Der Mus-ten Götter der Phœnizier. Pol. Nidolus fuit. Vng. *Bēelzebub*, *Bēelzebub*, *Bēelzebub*. Idolũ fuit Accaron daturũ quo nomine idolũ muscæ significatur. Bel, inquit Hieronymus) & Beel, & Baal, idem Hebræis est nam is vocibus indicatur idol-um. Zebub autem muscæ signat: unde Beelzebub (eriam Beelzebub Græci pronuntiant) tanquam muscæ dicatur idol-um. Sed & pro dæmonarcha ponitur: hoc est, dæmoniorum princepe.

Bergios, (quod hic pro Neptuni filio corruptè legebatur) se-ge BERGTION.

Bela, [Vng. Béla király.] Pannoniæ rex, regno per fratris æ-tem potius; bonus al equi princeps habitus, populos à multis vestigalibus immunes fecit. Primus Byzantios num-mos, argenteam quæ monetam percussit. Decessit post an-nos regni tres, membris equi lapsu fractis. Fuere quatuor hu-jus nominis Pannoniæ reges, ut autor est Volaterranus lib. 8.

Belbina, *Belbina*, Strab. lib. 9. Insula è regione Anaphystiõ; apud quos Pannos templum est, & aliud Veneris Coliadis.

Belea, *Belea*, Vela, Vide E. L. E. A.

Beledoni, *Beledoni*, Populi juxta Oceanum Steph.

Belitza, *Belitza*, Civitas Italiæ non procul a Roma. Steph.

Belgæ, *Belgæ*, [Ger. Die Niderrheinische Wälder, et Bel-gien] *Belgæ*, Ger. Die Niderrheinische Wälder, et Bel-gien] Populi Galliæ Comata, inter Sequanam & Scaldem fluvios sita, quinde-cim olim populos divisi. Plin. lib. 4. cap. 17. Gallia omnia Co-mata uno nomine appellata, iõ inna populorum genera divi-ditur: Scaldæ ad Sequanam Belgica: ab eo ad Garunã Cel-tica, eademq; Lugdunensis: inde ad Pyrenæi suonis excu-sum Aquitania.

Belgicæ,